

מוחמד מוסא אל-אסטל

שלושת הילדים שכבו

ביום שישי, 2.1.209, בשעה 14:15, עמדתי ליד מסעדת אל-עמדה, כ-80 מטר מהבית שלי. מול המסעדה עמדו ארבעה גברים מבוגרים מהשכונה. היה שקט ושמענו רק רעש של מטוס ישראלי ללא טייס שאנחנו קוראים לו "א-זנאנה". ארבעה מהילדים של בני דודים שלי שיחקו בחוץ עם כלב רחוב ורצו אחריו. צעקתי עליהם שלא אתן להם לאכול איתי אם ישחקו עם הכלב, כי הוא חיה טמאה לפי האסלאם.

בינתיים הצטרפו למשחק שני הבנים של אחותי, מוחמד איאד אל-אסטל, בן 11, ועבד רבו איאד אל-אסטל, בן 9, ובן דוד שלהם, עבד א-סתאר וליד אל-אסטל, בן 9. צעקתי גם עליהם שלא ייגעו בכלב. הם עמדו במרחק של 30 מטר ממני לכל היותר.

פתאום שמעתי פיצוץ חזק. האוויר התמלא עשן לבן ואבק. כשהאבק והעשן התחילו להתפזר הייתי מבולבל לגמרי. בהתחלה לא ראיתי את הילדים, אבל תוך כמה שניות התעשתי והתחלתי לקרוא להם. רצתי לכיוון שבו הם היו קודם ולא האמנתי למראה עיני. שלושת הילדים שכבו על הקרקע, זה לצד זה, בלי לזוז. ההפצצה כוונה ישירות עליהם.

מוחמד ועבד שכבו עם הפנים לקרקע במרחק של מטר אחד מהשני. עבד א-סתאר היה במרחק של בערך שלושה מטרים מהם. בדקתי את עבד ותוך כדי כך צעקתי וקראתי לו בשם החיבה "עבוד, עבוד". הפכתי אותו על הגב, אבל הוא לא זז. ראיתי שיש לו פצעים וכוויות בחלק הקדמי של הראש, מעל העין השמאלית ומתחת לאוזן השמאלית. הרגל השמאלית שלו נתלשה ורק העור היה מחובר לגוף. הוא לא זז, לא נשם ולא היו לו דופק. הבנתי שהוא כבר מת.

ניגשתי למוחמד והפכתי אותו על גבו. על פניו היו כוויות ופגיעות של רסיסים בארבע או חמש נקודות, אבל הן נראו כמו פצעים קלים. מיששתי את החזה שלו כדי להרגיש את הנשימה ואת הדופק. הרגשתי דופק קל וחשבתי שהוא גוסס. אחר כך הסתכלתי לכיוון עבד א-סתאר וראיתי שאין לו ראש. המראה היה

מחרירד והתחלתי לבכות ולצעוק: "יא אנשים, יא עולם, אמבולנס, למען אללה – אמבולנס, תביאו אמבולנס." ראיתי שכמה מהשכנים עומדים ליד הבתים שלהם אבל מפחדים להתקרב בגלל המראה המחרירד.

שניים מהשכנים ניגשו לעזור לי, ועוד איש שאני מכיר התחיל להתקרב. קראתי לו: "בוא, יא אבו איימן, הילדים מתים, בוא." הוא היה המום מהמראה המחרירד, התחיל לבכות ונסוג.

אחרי כמה דקות עברה במקום מכונית. אני לא מכיר את הבעלים שלה. הוא עצר והרמנו יחד את ההרוגים. שמנו את הגופה של עבד ושל עבד א-סתאר בתא המטען ואת מוחמד במושב הקדמי, כי חשבתי שהוא עדיין בחיים. נסענו לבית החולים על שם עבד-אל-נצר, שהוא הכי קרוב, במרחק של בערך שבעה קילומטרים. הגענו לשם תוך כמה דקות. הורדנו קודם את מחמד וקיווינו שנספיק להציל אותו, אבל התברר שהוא כבר מת.

רק בבית החולים גיליתי שנפצעתי פציעה קלה מרסיס בכתף השמאלית. שיחררו אותי מבית החולים באותו יום.

את העדות גבה בטלפון איאד חראד מ"בצלם", ב-5.1.2009.